

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Δι' συνδρομὰς ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ἰουνίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 22

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. ΜΑΛΛΟΥ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 161]

Κρύψασα τὸν κοντὸν αὐτῆς ἐν τῷ χόρ-
τῳ τοῦ ἱεῶνος, ἵνα τὸν ἀνεύρῃ ὅτε ἤ-
θελε νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐσπέραν, ἀπῆλθε
καὶ ἤλθεν εἰς τὸ ἐργοστάσιον ἐκ τῶν
πρώτων. Τότε δὲ ἀναμένουσα εἶδεν ὁμί-
λους σχηματιζομένους καὶ συζητοῦντας
μετὰ ζωηρότητος ἣν δὲν εἶχε παρατηρή-
σῃ τὴν προτεραίαν. Τί συνέβαινε λοιπόν;

Δέξεις τινὲς ἃς ἤκουσε τυχαίως ἐπλη-
ροφόρησαν αὐτήν.

«Τὸ τσαμένο!

— Ἐκοψαν τὸ δαχτύλι της.

— Τὸ μικρὸ της τὸ δαχτυλάκι;

— Τὸ μικρό.

— Καὶ τὸ ἄλλο;

— Αὐτὸ δὲν της τῶκοψαν.

— Ἐφώναζε;

— Ἐμουόγκριζε πούταν καὶ μὸς καρ-
διάς νὰ τὴν ἀκούῃ κανεῖς.»

Ἡ Πετρίνα δὲν εἶχε χρεῖαν νὰ ἐρω-
τήσῃ τίνας τὸν δάκτυλον ἔκοψαν· καὶ
μετὰ τὴν πρώτην συγκίνησιν καὶ ἔκ-
πληξιν κατελήφθη ὑπὸ δεινῆς λύπης.
Ἀναμφιβόλως ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἀπὸ δύο
μόνον ἡμερῶν· ἀλλ' ὅμως τίς ὑπεδέξα-
το αὐτὴν ἐλθοῦσαν, τίς τὴν ὠδήγησε,
τίς προσηνέχθη πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς φί-
λην καὶ σύντροφον; ἡ δύστηνος αὕτη
κόρη ἥτις τόσον δεινῶς ἐπάσχε καὶ ἔ-
μελλε νὰ μείνῃ ἀνάπηρος.

Διεννοεῖτο περίλυπος, ὅτε ὑψώσασα
τοὺς ὀφθαλμούς αὐτομάτως εἶδεν ἐρχό-
μενον τὸν κύριον Κλέφτιν ἐγερθεῖσα
προσῆλθε πρὸς αὐτόν, καὶ αὕτη ἀγνοοῦ-
σα τί ἐπραττεν, οὐδὲ ἀναμετροῦσα πόση
τόλμη ἦτο ἐν τῇ ταπεινῇ θέσει της τὸ
νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς ἄνδρα τοιαύτης ἀξίας,
προσέειπε καὶ Ἀγγλόν.

«Κύριε, εἶπεν Ἀγγλιστὶ εὐαρεστεῖ-
σθε νὰ μ' ἐπιτρέψετε νὰ σας ἐρωτήσω,
ἐὰν εἰδεύερετε πῶς εἶνε ἡ Τριανταφυλλία;

Πρᾶγμα ἑκτακτον, ἤξιωσε νὰ καταβι-
βάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς αὐτὴν καὶ
νὰ τὴν ἀποκριθῇ.

«Μετεχειρίσθη τὴν ράβδον ἵνα πηδήσῃ τὴν τάρρον διὰ τοῦ κοντοῦ» (Σελ. 163, στήλ. α'.)

«Εἶδα τὴν μάμμην της τὸ πρωτὶ καὶ
μ' εἶπεν ὅτι εἶχε κοιμηθῇ καλά.

— Ἀ! κύριε, σὰς εὐχαριστῶ».

Ἄλλ' ὁ Κλέφτιν, ὁ οὐδένα οὐδέποτε
εὐχαριστήσας δὲν ἠσθάνθη ὅλην τὴν ἐνυ-
πάρχουσαν συγκίνησιν καὶ τὴν ἐγκάρδιον
εὐγνωμοσύνην ἐν τῷ τόνῳ τῶν ὀλίγων
τούτων λέξεων.

«Χαίρω πολὺ», εἶπεν, ἐξακολουθῶν
τὴν ὁδὸν του.

Καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν τὴν Τριαντα-
φυλλίαν μόνην εἶχε κατὰ νοῦν καὶ ἡδυ-
νήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁπτασίαν
της τοσοῦτον ἐλευθερώτερον, καθ' ὅσον
ἐγίνετο αὕτη τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας
της, ἥτις δὲν ἀπῆτει πλέον προσοχὴν.

Κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἔδραμεν εἰς τῆς κυ-
ρᾶς Φραγκίσκας, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀτυχῶς
συνήντησε τὴν θείαν, δὲν προῦχώρησε
περαιτέρω τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

«Νὰ ἰδῇς τὴν Τριανταφυλλίαν, καὶ τί
νὰ τὴν κάνης; Ὁ γιατρός εἶπε νὰ τὴν
ἀφῃσωμεν ἥσυχην. Σὰν σηκωθῇ θὰ σου
εἰπῇ πῶς ἐσακατεύθηκε, ἡ ἀνόητη!»

Ἡ Πετρίνα, ἐνεκα τῆς πρωϊνῆς ταύ-
της ὑποδοχῆς, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπανέλθῃ
τὴν ἐσπέραν· ἀφ' οὗ βεβαίως δὲν θὰ
ἐτύγχανε καλλιτέρας ὑποδοχῆς, οὐδὲν
ἄλλο τὴν ὑπελείπετο ἢ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν
νῆσόν της ἣν ἐπόθει νὰ ἐπανιδῇ. Ἐπα-
νεῦρε δὲ αὐτὴν ὁποῖαν τὴν εἶχεν ἀφήσῃ,

ἐπειδὴ δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχε
νὰ διευθετήσῃ τι, ἡδυνήθη νὰ δειπνήσῃ
εὐθύς.

Εἶχε δὲ ὑποσχεθῇ εἰς ἑαυτὴν νὰ
παρατείνῃ τὸ δεῖπνόν της τοῦτο· ἀλλὰ
καὶ τοι ἔκοπτε μικρότατα τὰ τεμάχια
τοῦ ἄρτου, δὲν ἡδυνήθη νὰ τα πολλα-
πλασιάσῃ ἐπ' ἀπειρον· ὅτε δὲ οὐδὲν τὴ
ὑπελείπετο, ὁ ἥλιος ἦτο ἐπὶ ὑψηλὰ ἐν
τῷ ὀρίζοντι. Καθίσασα δὲ εἰς τὸ ἔνδον
τῆς καλύβης ἐπὶ τοῦ στελέχους, βλέ-
πουσα διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας ἀντικρὺ
αὐτῆς τὴν λίμνην, μακράν δὲ τοὺς λει-
μῶνας διασκοπτομένους ὑπὸ τοῦ οἰνοῦ
παραπετάσματος τῶν δένδρων, διανο-
εῖτο περὶ τοῦ σχεδίου τοῦ βίου ὅπερ
ᾧφειλε νὰ διαχαράξῃ.

Πρὸς τὴν ὕλικὴν αὐτῆς ὑπαρξίν τρία
τινὰ ἀπητοῦντο κυριώτατα καὶ σπου-
δαιότατα, κατοικία, τροφή, ἱματισμός!

Καὶ ἡ μὲν κατοικία διὰ τῆς εὐτυχοῦς
ἀνακαλύψεως τῆς νῆσου ταύτης ἦτο ἤδη
ἐξησφαλισμένη, τοῦλάχιστον μέχρι Ὀκτω-
βρίου καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς δαπάνης· ἀλλὰ
τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς καὶ τοῦ ἱματι-
σμοῦ δὲν ἐλύετο διὰ τῆς εὐκολίας
ταύτης.

Ἦτο δυνατόν νὰ ἐξαρκῇ ἐπὶ μῆνας
ὅλους μία λίτρα ἄρτου τὴν ἡμέραν ὡς
τροφή πρὸς συντήρησιν τῶν δυνάμεων
ἃς ἐδαπάνῃ ἐν τῇ ἐργασίᾳ της; Περὶ

τούτου οὐδὲν ἐγίνωσκε, διότι μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν εἶχεν ἐργασθῆ σπουδαίως τὴν κακοπάθειαν, τὸν κάματον, τὰς στερήσεις, μάλιστα, ἐγίνωσκεν, ἀλλὰ τυχαίως ὅμως, ἐπὶ τινος ἡμέρας δυστυχεῖς, ὥς ἡκολούθουν ἄλλαι ἡμέραι ἐξαλείφουσαι τὰ πάντα· ἐν ᾧ οὐδεμίαν εἶχεν ἔννοιαν τοῦ τί ἡδύνατο νὰ εἶνε ἡ ἐπανειλημμένη καὶ συνεχὴς ἐργασία, οὐδὲ αἱ δαπάναι ὥς ἀπῆται ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Ἀναμειβόμενος εὗρισκεν ὅτι ἀπὸ δύο ἡμερῶν τὰ γεύματά της ἦσαν βραχεία· ἀλλὰ τοῦτο, καθ' ὅλον εἶπε, ἦτο ἀπλῆ τις ἐνόησις εἰς τὸν γινώσκοντα ὡς αὐτὴ τὸ μαρτύριον τῆς πείνης· τὸ νὰ μὴ ἐξαντλῇ τὴν ὁρεξίν της δὲν ἦτο τίποτε, ἐὰν διετῆρει τὴν ὑγίειαν καὶ τὴν δύναμιν. Ἀλλως τε θὰ ἡδύνατο μετ' οὐ πολὺ νὰ αὐξήσῃ τὴν δόσιν, καὶ νὰ προσθήσῃ ἐπὶ τοῦ ἄρτου της

τὸ χρῆμα εἰς τὴν δαπάνην ταύτην; Τὸ πρῶτιστον λοιπόν, τὸ μᾶλλον ἐπέγον ἦτο ἡ κατασκευὴ σανδαλίων· τοῦτο δὲ παρήγαγεν αὐτῇ δυσχερείας, αἵτινες εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅτε ἐπεχείρησε τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, τὴν ἀπεθάρρυναν. Οὐδέποτε εἶχε διανοηθῇ νὰ ἐρωτήσῃ ἑαυτὴν τί ἐστὶ σανάλιον· ἀλλ' ὅτε το ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ποδὸς της ἵνα το περιεργασθῇ, καὶ εἶδε πῶς τὸ ἐπάνω μέρος ἦτο ἐρραμμένον ἐπὶ τοῦ πέλματος, τὸ ὅπισθεν συννηγμένον πρὸς τὸ ἐπάνω καὶ ἡ πτέρνα προσθεσθεμένη εἰς τὸ ὅλον, κατενόησεν ὅτι ἦτο ἐργασία ὑπὲρ τὰς δυνάμεις της καὶ τὴν θέλησίν της, οὐδὲν ἄλλο δυνάμενη νὰ τῇ ἐμπνεύσῃ ἡ σέβας εἰς τὴν τέχνην τοῦ σαναλοποιοῦ. Ἐξ ἐνὸς τεμαχίου ξύλου κατασκευασμένον ξυλοπέδιλον ἦτο δι' αὐτὸ τοῦτο εὐκολώτερον· ἀλλὰ πῶς νὰ το σκάψῃ, ἀφ' οὗ οὐδὲν ἄλλο ἐργαλεῖον εἶχεν ἢ τὸ μαχαίριόν της;

Ἐσκέπτετο περίλυπος τὰς δυσχερείας ταύτας, ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ της, ἀορίστως πλανώμενοι ἐπὶ τῆς λίμνης καὶ τῶν ὄχθων αὐτῆς, συνήντησαν πυκνάδα καλαμιῶν καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐστάθησαν· οἱ βλαστοὶ τῶν καλαμιῶν τούτων ἦσαν εὐρωστοί, ὑψηλοί, πυκνοί, μεταξὺ δὲ τῶν βλαστησάντων τὸ ἐαρ ὑπῆρχον ἐκ τοῦ προηγούμενου ἔτους ἐρριμμένοι εἰς τὸ ὕδωρ, οἵτινες δὲν ἐφαίνοντο ἀκόμη σεσηπότες. Βλέπουσα τοῦτο διανοήθη ὡς ἐξῆς· οἱ ἄνθρωποι ὑποδύνονται δερμάτινα σανάλια καὶ ξυλοπέδιλα· ὡσαύτως δὲ καὶ σπαρτίδας, ὧν τὸ πέλμα γίνεται ἐκ πλεκτῶν

Τοῦτο δὲ δὲν ἡδύνατο νὰ τὴν ἐμποδίσῃ οὐδὲ νὰ τὴν θορυβήσῃ· διότι εἶχε τὸ στέλεχος, ἐφ' οὗ νὰ κοπανίσῃ τὰ καλάμια, τῇ ἔλειπε δὲ μόνον τὸ κόπανον ἢ τὸ σφυρίον, ἅτινα ἀντικατέστησε λίθος στρογγύλος, ὃν ἀνεζήτησε καὶ εὗρεν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ πάραυτα, ἤρρισε κοπανίζουσα τὰ καλάμια ἀλλὰ δὲν τα ἀνεμίγνυε. Ἡ σκιά τῆς νυκτὸς κατέλαβεν αὐτὴν ἐργαζομένην, καὶ κατεκλίθη ὄνειροπολοῦσα τὰς κομπὰς σπαρτίδας μετὰ κυανῶν ταινιῶν, ὥς μετ' οὐ πολὺ ἐμελλε νὰ φορέσῃ, διότι οὐδόλως ἀμφεβάλλεν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ, ἂν μὴ κατὰ πρῶτον, ἀλλὰ τουλάχιστον κατὰ δεύτερον, κατὰ τρίτον, κατὰ δέκατον.

Ἀλλὰ δὲν προέβη μέχρι τούτου. διότι τὴν ἐπιούσαν ἐσπέραν εἶχεν ἱκανὰ πλέγματα πρὸς ἐναρξίν τῶν πελμάτων της καὶ τὴν μεθαύριον, ἀγοράσασα καμπύλον ὀπήτιον, τοῦτ' ἐστὶ σουβλίον, εἰς ὃ ἐδαπάνησε πέντε λεπτά, τολύπην κλωστῆς πέντε λεπτῶν, τεμάχιον ταινίας βαμβακίνης χρώματος κυανοῦ τῆς αὐτῆς τιμῆς, εἰκοσὶν ὑφεκατόμετρα λινοῦ χονδρῶ ἀντὶ εἰκοσι λεπτῶν, δαπανήσασα ἐν ὅλῳ τριάκοντα πέντε λεπτά, ὅσα ἡδύνατο νὰ δαπανήσῃ ἂν ἤθελε νὰ μὴ στερηθῇ τοῦ ἄρτου τὸ σάββατον, προσεπάθησε νὰ κατασκευάσῃ πέλμα, μιμουμένη τὸ τοῦ σαναλίου της. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐρέθη σχεδὸν πῶς στρογγύλον, ὅπερ ἀκριβῶς δὲν εἶνε τὸ σχῆμα τοῦ ποδός, τὸ δεύτερον, μᾶλλον φιλοπονηθέν, εἶχε σχῆμα ἀλλόκοτον, τὸ τρίτον δὲν ἀπέβη σχεδὸν ἐπιτυχέστερον· ἀλλὰ τέλος τὸ τέταρτον, καλῶς ἐσφιγμένον κατὰ τὸ μέσον, πλατὺ κατὰ τοὺς δακτύλους, συνεσταλμένον κατὰ τὴν πτέρναν, ἡδύνατο νὰ γίνῃ δεκτὸν ὡς πέλμα.

Ὅποια χαρὰ! Ἀπαξ ἔτι πρὸς τούτοις ἀπεδείχθη ὅτι διὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς καρτερίας κατορθῶν τις ὅτι ἂν θέλῃ ἀσφαλῶς, καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ κατ' ἀρχὰς ἀδύνατον φαινόμενον, καὶ ἂν ὡς μόνον βοήθον ἔχῃ ὀλίγην εὐφυίαν ἀνευ χρημάτων, ἀνευ ἐργαλείων, ἀνευ οὐδενός.

Τὸ ἐλλείπον ἐργαλεῖον πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπαρτίδων της ἦτο τὸ ψαλίδιον· ἀλλ' ἡ ἀγορὰ αὐτοῦ ἤθελεν ἔχῃ ἀκόλουθον δαπάνην τοιαύτην, ὥστε ὤφειλε νὰ οἰκονομηθῇ καὶ ἀνευ ψαλιδίου. Ἀλλ' εὐτυχῶς εἶχε τὸ μαχαίριόν της καὶ δι' ἀκόντης, ἣν ἀνεζήτησε καὶ εὗρεν, εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμίου, ἡδυνήθη νὰ καταστήσῃ αὐτὸ ἀρκούντως κοπτερόν, ἵνα κόψῃ τὸ ὕψωμα, ἀπλώσασα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στελέχους.

Οὐδὲ ἡ ῥαφή τῶν τεμαχιῶν τοῦ ὑφάσματος κατωρθώθη διὰ μιᾶς· ἀλλ' ἐδέησε νὰ γίνωναι ἐπανειλημμέναι ἀποπειραι, νὰ ἐπαναλάβῃ πολλάκις αὐτὴν ἐξ ἀρχῆς· τέλος δὲ τὸ κατώρθωσε καὶ τὸ σάββατον πρῶτ' αἰτίου χαίρουσα ἀπῆλθεν

ὑποδεδεμένη κομπὰς σπαρτίδας φαιάς, συγκατομένης καλῶς εἰς τὸν πόδα της διὰ ταινίας κυανῆς, σταυροειδῶς δεδεμένης ἐπὶ τῶν περικνημίδων της.

Κατὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην, διαρκέσασαν τέσσαρας ἐσπέρας καὶ τρεῖς πρωίας, ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τῆς ἡμέρας, ἡ Πετρίνα εἶχεν ἐρωτήσῃ ἑαυτὴν τί ἤθελε κάμῃ τὰ σανάλιά της, ὅτε ἤθελε καταλίπει τὴν καλύβην της. Ἀναμειβόμενος δὲν ἐφοβεῖτο μήπως τα κλέψωσι, διότι ψυχὴ δὲν εἰσῆρχετο εἰς τὴν καλύβην. Ἀλλὰ δὲν ἡδύνατο νὰ φαγῶθαι ὑπὸ τῶν ποντικῶν; Ἐὰν ἐγίνετο τοῦτο, ὅποια καταστροφή! Λοιπὸν ἵνα προλάβῃ τὸν κίνδυνον τούτον, ὤφειλε νὰ τα φυλάξῃ ἐκεῖ, ὅπου οἱ ποντικοί, οἱ πανταχοῦ εἰσχωροῦντες, δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ τα φθάσωσιν. Ὡς ἀσφαλέστατον δὲ τῇ ἐφάνη, ἀφ' οὗ οὐτε ἱματιοθήκην εἶχεν, οὐτε θήκην, οὐδὲ ἄλλο τι δυνάμενον νὰ κλείεται, νὰ τα κρεμάσῃ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τῆς καλύβης διὰ κλαδίον ἱτέας.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΤΟΤΙΜΟΤΟΥ

Ὁ Τοτιμότος ἐκάθησεν εἰς τὴν σκιάν δάσους μύρτων, διὰ νὰ βυθισθῇ ἡσύχως εἰς βαθεῖας σκέψεις.

Διὰτὶ ἐξέλεξε τὸ μοναχικὸν ἐκεῖνο μέρος ὅπου ἑκάτὸ σμήνη μελισσῶν βομβοῦντα ἐτάραττον μᾶλλον τοὺς συλλογισμοὺς του;

Διότι πλήρης δόξης, συνάψας εἰρήνην πρὸς τοὺς γείτονάς του, ἐσκέφθη ὅτι ἤλθεν ὁ καιρὸς νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὴν τελευταίαν παραγγελίαν τὴν ὁποίαν ἀφῆκε πρὸς αὐτὸν ὁ πατήρ του ἀποθνήσκων.

«Γιέ μου, τῷ εἶχεν εἶπῃ ὁ σεβάσιμος γέρον, ὁ πόλεμος εἶνε θλιβερά ἀνάγκη· ἅμα νικήσῃς τοὺς ἐχθρούς σου, κυβέρνησα τὸν λαόν σου με φρόνησιν καὶ ἐργάζου διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ βασιλείου σου. Μόνον τὴν τέχνην τοῦ πολέμου εἰμπόρεσα νὰ σε διδάξω, ἀλλὰ παρατήρησε τὰς μελισσας, αὐταὶ θὰ σε μάθουν τὸ μυστικὸν πῶς ἀκμάζουν καὶ προοδεύουν τα κράτη».

Διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν ὁ Τοτιμότος, παρετήρει ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς τὰς περὶ τῆς κυψέλης ἱσταμένας μελισσας.

Τὰς ἐβλεπε νὰ ἀπομακρύνωνται, νὰ ἐπανέρχωνται, νὰ ἐξαφανίζωνται εἰς τὸ σκοτεινὸν ἀνοιγμα τῶν κατοικιῶν των ἢ νὰ ἀναβαίνουσιν ὑψηλὰ. Ἐπὶ πολλὰς ὥρας τοῦτο ἔκαμνον, χωρὶς τίποτε νὰ ταραξῇ τὴν ἀδιάκοπον ἐργασίαν των.

Ἐξάφνα ἰσχυρὸς ἀνεμος ἐπνευσε, σκορπίζων ἐπὶ τῆς γλῶσς κόνιν καὶ ἔντομα καὶ ξηρὰ φύλλα. Ὁ Τοτιμότος ἐκυψε

καὶ εἶδεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μικρὸν τέττιγα, καὶ μικρὰν μέλισσαν πληγωμένην.

— Αἶ, τί σου συνέβη; ἤρῳτα ὁ μικρὸς τραγουδιστὴς εἰς τὴν δυστυχῇ πληγωμένην μέλισσαν.

— Ἐσπασα τὸ πτερό μου ἐν ᾧ ἐπιπτα, ἀπεκρίθη ἡ μέλισσα· τώρα δὲν θα εἰμπορῶ πλέον νὰ πετάξω. . . Τὸ περισσάτερό μου μ' ἐνοχλεῖ εἰνέ που θὰ διακόψω τὴν ἐργασίαν μου.

— Ἐσχορᾶσαι λοιπὸν ἕως τὸ βράδυ.

— Πολὺ ἀσυλλόγιστα ὁμιλεῖς, κύριε τίττιζα, εἶπεν ἡ μέλισσα, καὶ ποῖος θὰ κάμῃ τὴν ἐργασίαν μου;

— Μία ἄλλη σύντροφός σου· εἰσθε τὸσον πολλοί.

— Δὲν θέλω νὰ κάμῃ ἄλλος τὴν δουλειά μου, εἶπε μὲ πικρίαν ἡ μέλισσα.

— Ἡ φρόνησις ὅμως ἀπαιτεῖ, εἶπεν ὁ τέττιξ, νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, θὰ σου κρατήσω σύντροφιά. Θέλεις νὰ σου τραγουδήσω τίποτε;

— Μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι μου, εἶπεν ἡ μέλισσα, μὲ τὸν αὐτὸν ἀπότομον τρόπον.

— Λυποῦμαι πολὺ, εἶπε μὲ γλυκύτητα ὁ τέττιξ, εἰδὲμ θὰ σε παρεκάλουν νὰ μου ὁμιλήσῃς, διὰ τὴν κυψέλην σου, περὶ τῆς ὁποίας δὲν εἰςύρω τίποτε, διὰτὶ εἶνε κλειστὴ εἰς τοὺς ξένους. . . Τί ὠραία πράγματα θὰ ἔχῃ μέσα. Ἐνας φίλος μου μοῦ εἶπε πως τὰ παλάτια σας περιέχουν ἀμέτρητους θησαυρούς, καὶ ὅτι ὁ λαὸς σας ἔχει ὅλας τὰς ἀρετάς.

Ὁ τέττιξ εὗρε τὸ καταλλήλοτερον μέσον νὰ εἶνε εὐχάριστος εἰς τὴν μέλισσαν.

— Πραγματικῶς, ἀπεκρίθη μὲ ἀφέλειαν ἡ μέλισσα, ἥτις πράγματι ἡχάριστετό νὰ γίνετα περὶ αὐτῆς λόγος· τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ζῶμεν ἡμεῖς, τρεῖς χιλιάδες ἔτη κ' ἐδῶ, ζητοῦν νὰ λάβουν ὡς παράδειγμα τὰ ἔθνη. Ὅσο δὲ καὶ ἂν ἐκοπίασαν οἱ ἄνθρωποι δὲν εἰμπόρεσαν ἀκόμη νὰ μάθουν ὅλα τὰ προσόντα μας.

— Ὡ! εἶπεν ὁ τέττιξ μετὰ θαυμασμοῦ.

Ἡ μέλισσα ἐξηκολούθησεν ὑπερήφανος.

«Ἡ φύσις ἠθέλησε μία ἀπὸ ἡμᾶς νὰ γεννᾷ τὰ φᾶ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνονται τὰ παιδιὰ μας· ἀλλ' ἐδῶκεν εἰς ὅλας μας μητρικὴν καρδίαν. Πολὺ πρὸ τῆς γεννήσεώς των ἐτοιμάζομεν μὲ τρυφεράν ἀγάπην τὰς κοιτίδας τῶν μικρῶν μελισσῶν. Αἱ κοιτίδες αὐταὶ εἶνε κελλία ἀπὸ κηρί· εἰς τὰ ὁποῖα ἡ μητέρα μας ἀποθέτει ἐν ᾧν πολὺ γρήγορα κάμνει τὴν ἐργασίαν αὐτὴν, οὐδὲ τρία δευτερόλεπτα δὲν περνοῦν ἕως ὅτου ἀπὸ τὸ ἐν κελλίῳ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἄλλο.

» Ἄμα ἐκκολληθῶν αἱ μικραὶ μέλισσαι τὰς τρέφομεν μὲ ἕνα πολτὸν καμωμένον ἀπὸ κηρὸν καὶ ἱρίδα, τὴν χρυσὴν ἐκείνην κόνιν, ἥτις εὐρίσκεται εἰς

τὴν κάλυκα τῶν λειρίων, τῶν ῥόδων καὶ τῶν ἄλλων ἀνθέων· ἀργότερα προσθέτομεν καὶ ὀλίγον μέλι εἰς τὸ φαγητὸν τοῦτο.

» Εἰςέυρεις ἐκ πείρας τί λέγεται «ὑπνος τῆς χρυσαλλίδος»· εἶνε ὁ ὑπνος κατὰ τὸν ὁποῖον μεταβαίνομεν εἰς τὴν κατάστασιν τελείου ἐντόμου. Ἀποκοιμούμεθα κάμποι καὶ ἐξυπνοῦμεν τέττιγες, πεταλοῦδαι, μέλισσαι. Τὰ μικρά μας εἰς τὸν ὕπνον τοῦτον βυθίζονται ὅταν γίνονται τριῶν ἡμερῶν· μετὰ εἰκοσι ἡμέρας γίνονται μέλισσαι, μᾶς ἀκολουθοῦν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς κήπους, καὶ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν κοινὴν ἐργασίαν.

» Εἴμεθα εἰκοσι χιλιάδες ἐργάτιδες, καὶ δικαίως ἔχομεν αὐτὸ τὸ ὄνομα, διότι ἐργαζόμεθα ἀδιακόπως. Συνενοούμεθα λαμπρά, αἱ δὲ προσπαθεῖται ὅλων μας τείνουν εἰς τὸ νὰ καταστήσουν εὐτυχῇ τὴν κυψέλην μας, εἰς τὸ νὰ μας τιμοῦν οἱ γείτονές μας καὶ νὰ μας φοβοῦνται οἱ ἐχθροὶ μας.

» Ἡμεῖς κάμνομεν τοὺς νόμους μας καὶ φροντίζομεν περὶ τῆς ἐκτελέσεώς των, ὥστε εἰς καμμιάς ἀπὸ ἡμᾶς τὸν νοῦν δὲν ἔρχεται νὰ τον παραβῇ.

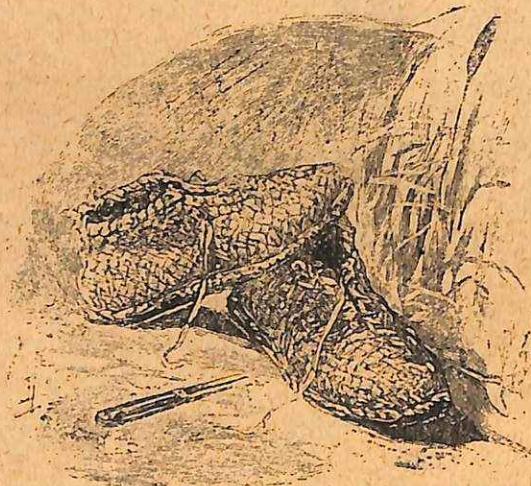
» Ὅταν ἔρχεται ὁ χειμὼν κλείομεν τὰς θύρας μας εἰς τὸν παγερὸν ἄνεμον συσφιγγόμεθα ἀναμεταξύ μας διὰ νὰ ζεσταθῶμεν περισσότερον καὶ κοιμώμεθα μέχρι τῆς προσεχοῦς ἀνοιξέως.

» Ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι, τί κινήσεις καὶ τί θόρυβος. Ἡ κάθε μία ἐπαναλαμβάνει τὸ ἔργον της· οἱ ἀρχιτέκτονες κτίζουν τὰ κελλία, ἡ βασίλισσά μας γεννᾷ, καὶ ἀρχίζει πάλιν ἡ ἀνατροφή τῶν μικρῶν. Τότε τὸ λιβάδι ὁ λόφος, ἡ κοιλάς εἶνε ἰδικὰ μας· τὸ βλέμμα μας βλέπει ἀπὸ μακρὰν τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα ἀγαπῶμεν· ἡ λεπτὴ μας ὀσφρησις μαυθάνει ὅσα μας κρύπτει κανὲν ἐμπόδιον· ἀντλοῦμεν μὲ τὴν κεραίαν μας ἀπὸ τὸν κάλυκα τῶν ἴων καὶ τοῦ θύμου. Τὰ ἄνθη αὐτὰ ἀνήκουν εἰς ἡμᾶς πολὺ περισσότερον παρὰ εἰς τὰς πεταλούδας.

» Ἡ βασίλισσά μας εἶνε ἡσυχος, ἀλλὰ ἂν νείαι μέλισσαι ἐπιχειροῦν νὰ γεννήσουν ὡς ὅπως αὐτὴ, τότε γίνεται ματωμένη καὶ τὰς θανατώνει. Ἐνίοτε μερικοὶ ἐξ αὐτῶν κατορθώνουσι νὰ διαφύγῳσι· τότε ἀπερχονται ἀπὸ τὴν κυψέλην, συνοδεύμενοι ἀπὸ ἄλλας μελισσας, ἐργάτιδας, αἱ ὁποῖαι συνδέονται πρὸς ἀλλήλας ὥστε σχηματίζουσι ζωντανὴν δέσμην. Τότε καλοῦνται σμῆνος.

» Εἶνε πολὺ εὐκολον τότε εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὰς συλλάβουν καὶ ἔχουν μεγάλην ἐπιδεξιότητα πρὸς τοῦτο. Μισὸ κολοῦθι, ἕνα κομμάτι πανὶ ἀρκεῖ διὰ νὰ τὰς συλλάβουν. Τότε ἂν ἐκείνος ὅστις τὰς συνέλαβε, τὰς τοποθετήσῃ εἰς μέρος ἀρμόδιον μένουσιν ἐκεῖ εὐχαρίστως.

» Διότι, φίλε μου τίττιζα, ἡ συνα-

«Αἱ σπαρτίδες τῆς Πετρίνας»

ὀλίγον βούτυρον ἢ τεμάχιον τυρίου· λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο εἶχε νὰ πράξῃ ἢ νὰ παραμείνῃ, ἡμέραι δὲ τινες πλέον ἢ ἥπτον καὶ ἐβδομάδες δὲν ἦσαν τίποτε.

Τοῦναντίον δὲ ὁ ἱματισμός, τοῦλάχιστον ὡς πρὸς πολλὰ τῶν μερῶν αὐτοῦ, ἦτο ἐν ἀποσυνθέσει, ὅπερ τὴν ἡνάγκαζε νὰ ἐνεργῇ ὅσον τάχιστα, διότι αἱ ἐπιδιορθώσεις αἱ γινόμεναι κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον αὐτῆς διαμονὴν παρὰ τῇ Ρουκερῇ, ἦσαν ἐν ἀποσυνθέσει.

Τὰ σανάλια της ἰδίᾳ τοσοῦτον εἶχον λεπτυνθῇ, ὥστε τὸ πέλμα ἐκάμπτετο ὑπὸ τὸν δάκτυλον ὅτε το ἐψηλάφα· δὲν ἦτο δὲ δύσκολον νὰ ὑπολογίσῃ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τοῦ ἐπάνω μέρους, καὶ τοῦτο θὰ ἐγίνετο τοσοῦτον ταχύτερον, καθ' ὅσον, ὁδηγούσα τὸ ἀμαξιδίόν της, ὤφειλε νὰ βαδίξῃ ἐπὶ ὁδῶν νεωστὶ λιθοστρώτων, ἔνθα ἡ φθορὰ ἦτο ταχέια. Τούτου δὲ γινόμενου τί ἤθελε πράξῃ; Προδήλως ὤφειλε ν' ἀγοράσῃ καινούργι' σανάλια· ἀλλὰ τὸ ὀφείλει καὶ τὸ δύνασθαι εἶνε δύο διάφορα πράγματα, πόθεν δὲ θὰ εὗρισκε

σπαρτίων, τὸ δ' ἐπάνω μέρος ἐξ ὀθόνης. Διὰτὶ δὲ νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ νὰ πλέξῃ πέλματα διὰ τῶν καλαμιῶν ἐκείνων, ἅτινα ἐφαίνοντο φυόμενα ἐκεῖ ἐξετίτηδες, ἵνα τα μεταχειρισθῇ ἐὰν εἶχε τὴν εὐφυίαν;

Πάραυτα ἐξῆλθε τῆς νήσου καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν ὄχθην, ἦλθεν εἰς τὴν πυκνάδα τῶν καλαμιῶν καὶ εἶδεν ὅτι εὐκολώτατα ἡδύνατο νὰ ἐκλέξῃ ὅσα ἤθελεν ἐκ τῶν ἀρίστων βλαστῶν, τοῦτ' ἐστὶ ἐκείνους οἵτινες ἤδη ἀπεξηραμμένοι, ἦσαν ὅμως εὐλύγιστοι ἔτι καὶ ἀντέχοντες.

Ἐκοψε ταχέως μέγα δερμάτιον καὶ μετεκόμισεν εἰς τὴν καλύβην, καὶ παρ-εὐθὺς ἐπεχείρησε τὸ ἔργον.

Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐπλεξε τεμάχιον πλέγματος ἐνὸς περίπου μέτρου, ἐνόησεν ὅτι τὸ πέλμα τοῦτο, λίαν ἐλαφρόν, καθὼς λίαν χαλαρόν, οὐδόλως ἦτο στερεόν, καὶ ὅτι πρὶν πλέξῃ τὰ καλάμια, ὤφειλον νὰ ὑποσπᾶσιν προπαρασκευῇ τινα, ἥτις καταθλῶσα τὰ ἴνας αὐτῶν, ἤθελε μεταβάλλῃ αὐτὰ εἰς χονδρὸν στυπεῖον.

ναστροφῇ τῶν ἀνθρώπων δέν μας δυσ-
ρεστεῖ· μᾶς κλέπτουν ὀλίγον μέλι· ἀλλὰ
λέγουν τόσοι κολακευτικά πράγματα
δι' ἡμᾶς. Εἰξεύρεις ὅτι οἱ ποιηταὶ ὅλων
τῶν χρόνων καὶ ὅλων τῶν τόπων μᾶς
ἐξύμνησαν διὰ τῆς λύρας των. Ὁ γε-
νικὸς οὗτος ἔπαινος εἶνε ἀνταμοιβὴ τῶν
ἀρετῶν μας.»

Ἡ μέλισσα ἐτάνυσε τὰς πτέρυγας τῆς.
— Εἶμαι καλλίτερα, χαῖρε, εἶπε καὶ
ἐπέταξε.

Ὁ τέττιξ ἔμεινεν ἐν ἀμυχανίᾳ. Τί ;
ἡ ἀχάριστος μέλισσα ἀνεχώρησε χωρὶς
μίαν λέξιν φιλόφρονος νὰ εἴπῃ πρὸς ἐκεῖ-
νον ὅστις ἀπ' οὗ συνεπάθησεν εἰς τὸ
πάθημά της τὴν ἡκούσε τάσην ὦραν;

Ἐπειτα ὁ ἀσυλλόγιστος τραγουδιστὴς
ἤρχισε νὰ σκέπτεται :

— Φεῦ ! εἶπεν· ὅπως ἡ μέλισσα, κ'
ἐγὼ ἐξῆλθον ἀπὸ ἐν μικρὸν ὦν ὑπὸ
τὴν μορφήν μικροῦ σκώληκος, ἀλλὰ κα-
νεῖς δὲν ἐφρόντισε περὶ ἐμοῦ. Μόλις
καὶ μετὰ βίας ἐσύρθη πηλσίον τῆς ρί-
ζης ἐνὸς δένδρου, κρυμμένος δὲ ὑποκάτω
τῆς γῆς ἐζήτησα ὅπως εἰμπόρεσα τὴν
τροφὴν μου εἰς τὰς ρίζας. Ἐν πρώτῃ τῆς
ἀνοιξέως, χωρὶς νὰ εἰξεύρω κ' ἐγὼ τὸ
πῶς, ἡλευθερώθην ἀπὸ ἐν τραχὺ περι-
θλημα. Ὁ ἥλιος πρώτῃν φοράν μ' ἐθώ-
πευσε καὶ ἐψάλλα δι' αὐτὸν ἕνα ὕμνον
εὐγνωμοσύνης.

Ἐστρεψε καὶ εἶδε τοὺς πόδας του·
τί ἡδύνατο νὰ κάμῃ ; Τὸ δὲ στόμα του,
τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε κεραία, διὰ ποίαν
ἐργασίαν ἦτο κατάλληλον ;

Ἐν τούτοις οἱ λόγοι τῆς μελίσης
ἀντήχουν ὀδυνηρῶς εἰς τὴν καρδίαν του·
ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἐλαφρὰ αὖρα τοῦ θέρους τὸν ἐλυ-
πήθη.

— Ἡ ζωὴ σου δὲν εἶνε ἀνωφελής, εἶπε
πρὸς αὐτὸν μετὰ στοργῆς, ὁ σύντροφος
τοῦ ποιμένου καὶ τοῦ γεωργοῦ. Οἱ
ποιηταί, οἵτινες ἐξύμνησαν τὴν μέλισσαν
δὲν ἐλησμόνησαν καὶ σέ. Ψάλλεις τὰς
ὥρας ἡμέρας, παιδρύνεις τὸν θρισμόν,
δεικνύεις εἰς τὸν ἀγρότην τὰς ὥρας τῆς
ἐργασίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως· Εἶσαι
συγχρόνως καὶ ἐλπίς διὰ μερικοὺς· ὁ δὲ
ἀνευ ἐστίας ἐπαίτης, τρέμων τὸν χειμῶνα
ὑπὸ τὰ ράκη, σὲ συλλογίζεται ἐν ᾧ
ἀκούει τὸν ἀνεμὸν νὰ συρίζῃ.

Ὡ τέττιξ, φίλε τοῦ ἡλίου καὶ τῶν
ὥραιων ἡμερῶν, ἤκουσε τί λέγουν οἱ
ποιηταὶ περὶ σοῦ :

«Εὐτυχισμένη τέττιξ, σὲ ἀγαπᾷ ὁ γε-
ωργός, κανεῖς δὲν σε πειράζει, καὶ οἱ
ἀνθρώποι σε σέβονται γιατί εἶσαι ὁ γλυ-
κόφωνος προφήτης τοῦ καλοκαιριοῦ.»

Ὁ μικρὸς τραγουδιστὴς ἀνῶρθωσε
τὴν κεφαλὴν του· ὁ προορισμὸς του
λοιπὸν ἦτο νὰ τραγουδῇ. Ἀνέβη εἰς
τὸν ὑψηλότερον κλάδον καὶ ἐγέμισε τὸν
ἄέρα μετὰ τὴν φωνὴν του, ἕως ὅτου ἡ μι-

κρὰ ψυχὴ του ἐξηφανίσθη μετὰ τὸν τε-
λευταῖον τόνον τῆς φωνῆς του.

* *

Ὁ Τοτιμότος ἐξύπνησε· αἱ μέλισσαι
ἐξηκολούθουν νὰ βομβῶσιν, ἐπὶ δὲ τῆς
πυκνοφύλλου κορυφῆς μιᾶς συκομωρέας
εἰς τέττιξ ἐψάλλε.

Ὁ πολέμιστὴς ἔμεινε πολλὴν ὥραν
σύννοος.

— Μικρὰ πνεύματα τοῦ ἀέρος, εἶπε
τέλος, μ' ἐδιδάξατε πολὺ περισσότερον
παρὰ οἱ μεγαλείτεροι λόγοι.

«Σὺ ὦ μέλισσα, μ' ἐμαθες ὅτι τὰ
ἄτομα, τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι λαὸν
πρέπει νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς νόμους
καὶ νὰ ἐργάζωνται ἀπὸ κοινῇ διὰ τὴν
εὐτυχίαν ὅλων. Καὶ ἐν τούτοις . . . Ἐν
τούτοις καὶ σὺ σὺ λείπεις. Ἐξωρίσατε
μακρὰν σας τὴν καλὴν σὺνῃν, τὴν θεῖαν
αὐτὴν ἀρετὴν ἥτις ἐξωραίζει ὅλας τὰς
ἄλλας.

Ἦτο ὁρθός. Ἐπὶ τοῦ στήθους του
ἐσφίγγε τὰ βέλη του καὶ τὸ τόξον του,
τοὺς πιστοὺς συντρόφους του, τοὺς
ὁποίους οὐδέποτε ἀπεχωρίζετο· ὕψωσε
πρὸς τοὺς ὑψηλοὺς κλάδους συγκεκί-
νημένον βλέμμα.

— Καὶ σὺ, τέττιξ, μικρὸν ἐφήμερον
ὄν, μ' ἔκαμες νὰ ἐννοήσω ὅτι τίποτε
εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δὲν εἶνε περιτ-
τόν, ἐφάνης εὐσπλαγχνος εἰς τὴν πλη-
γωμένην μέλισσαν· ἐλυπήθης τὸν πόνον
τῆς καὶ ἔκαμες ὅ,τι εἰμπόρεσαι διὰ νὰ
τὴν ἀνακουφίσῃς. Ὁ Τοτιμότος, ὁ βα-
σιλεὺς τῶν γενναίων πολεμιστῶν, θὰ
γίνῃ, χάρις εἰς σέ, πατὴρ ὅλων τῶν
ὑπηκόων του, τῶν ἀδυνάτων, τῶν δυ-
στυχῶν ἐκείνων ὅσους μαστιίζει ἡ συμ-
φορὰ καὶ τὸ γῆρας.

Καὶ βραδέως διηυθύνθη νὰ ἐπιστρέψῃ
εἰς τὸ καλαμοσκεπὲς αὐτοῦ παλάτι
ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1. Συντρόφους διάλεγε καλοὺς,
ἀν θεὸς καὶ σὺ καλὸς νὰ γένῃς·
καὶ μὴ συζῆς μετὰ τοὺς χολοὺς.
Γιατὶ θὰ μάθῃς νὰ χολαίνῃς

2. Σὲ κάθε δυσκολίᾳ ποῦ θὰ σ' ἀπαντήσῃ
βοήθεια ζήτα πρῶτ' ἀπ' τὸ Θεὸ σου.
Μὰ ξεῦρε πῶς κάνεις δὲν θὰ σε βοηθήσῃ
καλλίτερα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σου.

3. Πρῶτα ἡ δουλειὰ καὶ ὕστερα ἡ σκέψις.
πολλοὺς ἀνθρώπους ἔχει καταστρέψῃ.
Ὅποιος σκεφθῇ πρὶν ἢ ἐπιχειρῇ,
αὐτὸς ποτὲ δὲν θὰ μετανοήσῃ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Τὸ πουλί που 'ς τὸ κλαδί
μ' ὁρμονία κελαδεῖ
μᾶς χαρίζει τὴ φωνή του.
Μὰ ὁ Πλάστης προνοεῖ
καὶ του σκέπει τὴ ζωὴ
γιατ' ἐκείνη εἶνε δική του.

Διὰ τοῦτο τὰ παιδιὰ
πῶχουν ἀσπλαγχνῇ καρδίᾳ
καὶ με πέτρες το ξιπάζουν,
ἀν κτυπήσουν τὸ πουλί,
κάμνουν ἄδικο πολὺ,
μετὰ τὸν Πλάστη, λές, τὰ βάζουν.

Μετὰ τὸν Πλάστη π' ἀγαπᾷ
τὰ πουλιὰ τὰ χαρωπὰ,
ὅπου ψάλλουν μ' εὐφροσύνην,
καὶ διαλαλοῦν 'ς τὴ γῆ
τὴν μεγάλην του στοργήν,
τὴν πολλὴν του καλωσύνην.

Τὸ πουλί που 'ς τὸ κλαδί
μ' ὁρμονία κελαδεῖ,
μὴ κανέναν τὸ σκοτώσῃ,
γιατὶ θάρθ' ἕνας καιρὸς,
κι' ὁ φονεὺς ὁ σκληρὸς
τοῦ κακοῦ θὰ μετανοήσῃ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΧΟΙΡΟΣ ΚΑΙ ΔΡΥΣ

Εἰς τὴν ρίζαν γηραιῶς δρυός, ἔτρω-
γεν ἀπλήστως βαλάνους εἰς χοῖρος,
ἔπειτα δὲ ἐκυλίετο εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ
ἐξηπλώνετο καὶ ἐκοιμήτο. Μίαν ἡμέραν
τοῦ ἦλθε διάθεσις νὰ σκάψῃ τὸ ἔδαφος
τῆς ρίζης.

— Θὰ πάθῃ τὸ δένδρον, τῷ λέγει εἰς
κόραξ ὅστις ἐκάθητο ἐπὶ κλάδου τῆς
δρυός· ἀν οἱ ὀδόντες σου φάγουν τὴν ρίζαν,
ἡ δρυς θὰ ξηρανθῇ.

— Ἀἶ, καὶ τί με μέλει, ἄς ξηρανθῇ !
αὐτὴ τὴν ἐννοία θὰ ἔχω τώρα· ἐγὼ
φθάνει νὰ ἔχω βαλανίδια ἐδῶ πέρα νὰ
τρώγω, καὶ δι' ἄλλο τίποτε δὲν ἀνη-
συχῶ.

— Ἄλλ' εἰς ποῖον χρεωστεῖς τὴν εὐ-
τυχίαν σου, ὦ χοῖρε ; τῷ λέγει ἡ δρυς·
ἀν εἰμποροῦσαι νὰ σηκώσῃς τὸ ρύγχος
σου πρὸς ἐμέ, θὰ ἐβλεπες ὅτι τὰ βα-
λανίδια, τὰ ὁποῖα σε τρέφουν καὶ σε πα-
χύνουν, ἐγὼ τα γεννῶ.

Πόσοι ὁμοιάζουν μετὰ τὸν χοῖρον· δὲν
γνωρίζουν τοὺς εὐεργέτας των· ἀλλὰ
ζητοῦν νὰ τοὺς βλάψουν καὶ νὰ τοὺς
καταστρέψουν !

[Κατὰ τὸν διάσημον Ῥώσον μυθογράφον
ΚΡΙΛΩΦ].

Η ΜΙΚΡΑ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Μ' ἀρέσουν τὰ ἐξυπνα παιδιὰ, μ' ἀρέσουν τὰ ἐπι-
μελῆ, μ' ἀρέσουν τὰ εὐπειθῆ, μ' ἀρέσουν ὅσα ἔχουν τά-
ξιν. Πολὺ μ' ἀρέσουν καὶ τὰ παιδιὰ που εἶνε καταδε-
κτικά, ποῦ δὲν ἔχουν ὑπερηφάνειαν, ποῦ κάμνουν προ-
θύμως ὅ,τι εἴπῃ ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα καὶ δὲν νομί-
ζουν ὅτι τάχα προσβάλλεται ἡ φιλοτιμία των.

Τέτοια καλὴ κόρη εἶνε ἡ Ἀρσινόη. Ἀγαπᾷ πολὺ
τὰ γράμματα — παίρνει πάντα ἄριστα εἰς τὸ σχο-
λεῖον, — ἀναγινώσκει μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν ὥραια
καὶ τερπνὰ βιβλία — ἔχει καταφάγῃ ὅλους τοὺς τόμους
τῆς «Διαπλάσεως», — τῆς ἀρέσει ὁ περίπατος, καὶ
εὐχαριστεῖται πολὺ νὰ κεντᾷ καὶ νὰ πλέκῃ.

Ἀλλὰ θέλει νὰ εἶνε καὶ καλὴ οἰκοκυρούλα. Δὲν
εἶνε φαντασμένη. Δὲν εὐρίσκει ὅτι εἶνε βλαβερὰ διὰ
τὴν μύτην της ἡ ὀσμὴ τοῦ μαγειρείου. Νομίζει ὅτι
μία καλὴ κόρη πρέπει νὰ εἰξεύρῃ καὶ πιάνο, ἀλλὰ νὰ

εἰξεύρῃ καὶ μαγειρικὴν, νὰ εἰξεύρῃ ὅσα στολίζουν μίαν
νέαν, ἀλλὰ καὶ ὅσα εἶνε χρήσιμα.

Ἡ μητέρα της λοιπὸν μίαν φοράν τὴν ἐβδομάδα
ἀφίνει εἰς αὐτὴν τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ μαγειρείου. Τότε
φαίνεται τί λαμπρὸ κορίτσι εἶνε ἡ Ἀρσινόη. Δὲν κά-
μνει τὴν δουλειάν ἐκείνην ὡς ἀγγαρεία, ἀλλὰ μετὰ
δὴλὴν τὴν καρδίαν της.

Ἰδέτε τὴν μικρὰν μαγειρίσαν. Ἀνέβη εἰς ἐν σκα-
μνὶ διὰ νὰ φθάσῃ· εἰς τὸ μισόγυμνο χέρι της κρατεῖ
τὸ κουτάλι καὶ παρατηρεῖ τὸ φαγητόν που βράζει.

Εὐγε, καλὴ μου Ἀρσινόη, σὺ ἐννόησες πῶς εἰμ-
πορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς εὐτυχὴς εἰς τοῦτον τὸν κόσμον
καὶ νὰ κάμῃ καὶ τοὺς ἄλλους εὐτυχεῖς· ἐνόησες ὅτι
διὰ τοῦτο φθάνει νὰ κάμῃ κανεὶς μετὰ εὐχαρίστησιν ὅ,τι
δουλεῖα πρέπει νὰ κάμῃ, εἴτε μεγάλη εἶνε εἴτε μι-
κρή, εἴτε σπουδαία εἴτε ταπεινὴ.

Ο ΜΙΧΑΛΙΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 166).

Ὅτε ὁ Μιχαλὶς ἔφθασε ἐπῆγε κατ' εὐθεΐαν εἰς τὸ ἀνάκτορον καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν βασιλέα. Ὅτε εἶπεν εἰς τοῦτον ὅτι ἦλθε νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν βασιλοπούλαν, εἰς ὑπηρετίης τὸν εἰσήγαγε εἰς δωμάτιον, ὅπου δύο ἄνθρωποι ἐπλησίασαν πρὸς αὐτὸν μὲ ταπεινάς ὑποκλίσεις. Ὁ εἰς ἧτο ὁ κουρεὺς καὶ ὁ ἄλλος ὁ ράπτης τῆς αὐλῆς.

Εὐθὺς ὡς ὁ Μιχαλὶς ἐνόησε τὸν σκοπὸν τῶν, ὅτι ὁ μὲν εἰς ἧθελε νὰ ἀποκόψῃ τὴν ὠραίαν ξανθὴν κόμην του καὶ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ διὰ πουδραρισμένης περούκας, ὁ δὲ ἄλλος νὰ τῇ φορέσῃ βραχείας περισκελίδας, μετὰ ξίνα περιπόδια, πέδιλα μὲ φιδόγκους καὶ νὰ τῇ δώσῃ ἓν μικρὸν ξίφος ὅπως διόλου ἀκίνδυνον, ἀνέκραξε :

— Φύγετε ἀπ' ἐδῶ !

Τόσο δὲ τρομερὰ ἦτο ἡ φωνὴ του ὥστε ὁ ράπτης καὶ ὁ κουρεὺς καταληφθέντες ὑπὸ τρόμου, ὤρμησαν νὰ ἐξέλθωσι καὶ οἱ δύο συγχρόνως, ἀλλὰ συγκρουσθέντες ἐκρημνίσθησαν μαζὶ ἐκ τῆς κλίμακος.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ὁ μέγας αὐλάρχης κακοχολοθούμενος ὑπὸ εἰκοσι αὐλικῶν θεραπόντων. Ἦλθε δὲ ὠρὸς καὶ τρέμων νὰ παρακαλέσῃ τὸν Μιχαλὶν νὰ ὑπάγῃ εἰς ἐπίσκεψιν τῆς βασιλοπούλας. Τὸν παρεκάλεσε δὲ προσέτι διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ ἐκβάλῃ τοὺς πτερινιστῆρας του, διότι ἡ βασιλοπούλα ἦτο τόσο νευρική ὥστε ὑπῆρχε φόβος . . .

— Μπᾶ ! θά τῃ περάσῃ ! εἶπεν ὁ Μιχαλὶς. Ἐμπρός ! Ὁ αὐλάρχης ἐπροχώρησε λοιπὸν τρέμων, παρηκολούθησαν δὲ οἱ θεράποντες ὁμοίως ἔντρομοι.

Ἐν ᾧ διήρχοντο μίαν μεγάλην αὐλὴν, ὁ Μιχαλὶς ἤκουσε θρηνώδεις κραυγὰς, πλησιάζας δὲ εἶδεν ἄνθρωπον τινα ἐξηπλωμένον κατὰ γῆς καὶ δεμένον. Εἰς δῆμιος ἔκυπτεν αὐτὸν διὰ χονδρὸ ἰνδοκαλάμου ἐπὶ τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν του, ὁ δὲ δυστυχὴς ἐφώναζεν ἐκ τοῦ πόνου.

— Σταθῆτε ! εἶπε διὰ φωνῆς ἐπιτακτικῆς ὁ Μιχαλὶς. Διατί βασανίζετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ;

— Εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς μυρεψοὺς τοῦ κήπου τῆς βασιλείας, εἶπεν εἰς τῶν ὑπηρετῶν, καὶ ἔκαμε ἓν μέγα σφάλμα ! σήμερον τὸ πρῶτ' ἔβαλεν εἰς τὰ τριαντάφυλλα εὐωδῖαν μέντας, τὸ ὅποῦν ἐπέριε παρὰ πολὺ τὴν πρώτην κυρίαν τῆς τιμῆς τῆς βασιλοπούλας.

— Ἀφῆστε ἐλεύθερον τὸν ἄνθρωπον ! εἶπεν ὁ Μιχαλὶς καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ἀνυψῶν τοὺς ὤμους του.

Ἐφθασαν μετ' ὀλίγον εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ κήπου· αἱ μεγάλαι θύραι ἡ-

νεώχθησαν ἐπισήμως, ὁ δὲ αὐλάρχης ἀνῆγγειλε τὸν Μιχαλὶν.

Ὅλη ἡ αὐλὴ ἐκάθητο καὶ ἐσχημάτιζε μέγα ἡμικύκλιον, τοῦ ὁποῦ τοῦ κέντρον ἀπετέλου ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα. Ἐνώπιον αὐτῶν ἦτο ἡ βασιλοπούλα. Πέριξ ἔλαμπον καὶ ἀπῆστραπτον τὰ τεχνητὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποί. Ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Μιχαλὶς, ἀγανάκτησις κατέλαβε πάσας τὰς κυρίας, αἵτινες ἐκλινον πρὸς ἀλλήλας ψιθυρίζουσαι :

— Φοβερόν ! φορεῖ τὰ δικά του τὰ μαλλιά !

Ἀλλ' ὁ Μιχαλὶς δὲν ἐταράχθη διόλου, ἐπροχώρησε τολμηρῶς, ἐχαιρέτισε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ δι' αὐτὸν ὠρισμένον κάθισμα.

Ἐπειδὴ ὅλην τὴν πρωΐαν εἶχεν ὁδοιπορήσῃ διὰ τοῦ δάσους ἀπέπνεεν ὑγιεινὴν εὐωδίαν πεύκης καὶ ἀγρίων ἀνθέων· ἀλλ' ἡ ἀσυνήθιστος ἐκείνη ὁσμὴ ἔκαμε τοὺς αὐλικούς νὰ ὠχριάσωνιν, ἔθασαν δὲ πάντες εἰς τὴν ῥίνα τῶν φιαλίδιων γεμάτων ἀπὸ ἄρωμα.

Ἡ βασιλοπούλα μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἡσυχος ἐνώπιον τῆς πρωτοφανοῦς ἐκείνης καταστάσεως τῶν πραγμάτων καὶ ἡτοιμάζετο ν' ἀποτείνῃ τὰς τρεῖς ἐρωτήσεις ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους μνηστῆρας :

— Ποῖος εἶνε ὁ ὠραιότερος κῆπος τοῦ κόσμου ; ἠρώτησε κατ' ἀρχάς.

Ἔως τώρα, ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἀπετείνετο ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἀπεκρίνοντο περὶπου διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων :

— Ἐδῶ εἶνε, χαριτόβρυτος ἡγεμονίς· ἂν δὲ ἐπιτρέπετε εἰς τὸν δούλόν σας νὰ ἐκφράσῃ τὴν ταπεινὴν του γνώμην θά σας εἴπῃ ὅτι τὸν κῆπον τοῦτον θεωρεῖ ὡς ἀδάμαντα, καὶ ὅτι ὁμοίος του δὲν εὐρίσκεται εἰς κανὲν μέρος τῆς γῆς, οὐδὲ εἰς τὰς Ἰνδίας ἀκόμη, τὸν τύπον τῶν θαυμάτων.

Ἀλλ' ὁ Μιχαλὶς ἰδὼν μὲ περιφρονητικὸν βλέμμα περίξ του·

— Ἐλάτε εἰς τὸ δάσος, βασιλοπούλα. Ἐκεῖ θά ἰδῆτε μεγάλα δένδρα νὰ ὑψώνωνται πρὸς τὸν οὐρανόν. Κάτω ἀπὸ τὴν σκιάν των βόσκουν αἱ δορκάδες. Ἐκεῖ θά ἰδῆτε πηγὰς, αἱ ὁποῖαι ἀναβρύουν ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ ἄνθη ἄγρια εἰς πᾶν βῆμα. Αὐτὸς εἶνε κατὰ τὴν γνώμην μου ὁ καλλίτερος κῆπος τοῦ κόσμου. Αὐτὰ ἐδῶ εἶνε χρωματιστὰ ὑαλῖα, ἀλλὰ νόστιμα καὶ ἄλλα ἀηδῆ.

Ἡ βασιλοπούλα ὠχρίασε. Αἱ κυρίαι τῆς αὐλῆς ἀνέκραξαν : « Φρίκη ! » οἱ δὲ αὐλικοὶ ἐψιθύρισαν μετὰ τῶν ὁδόντων : « Πρόστuxe ! » ὅχι δὲ δυνατὰ διότι ὁ Μιχαλὶς ἐνέπνεεν εἰς αὐτοὺς ἀπερίγραπτον τρόμον.

Ἐξῶ ἠκούσθη κρότος ὡς νὰ ἔπεσε κεραυνός.

Ἡ βασιλοπούλα ἀπηύθυνεν εἰς τὸν Μιχαλὶν δευτέραν ἐρώτησιν :

— Ποῦ λάμπει ὁ λαμπρότερος ἥλιος ; Ὅσοι ἤρχοντο ἔως τώρα διὰ νὰ ζήτησιν τὴν χεῖρα τῆς βασιλοπούλας, προσέβλεπον τὸν τεχνητὸν ἥλιον μὲ θαυμασμόν, ἐπῆρουν τὸ γλυκύ του φῶς, καὶ ἐδήλουν ὅτι οὐδέποτε εἶδον ὅμοιον· ἀλλ' ὁ Μιχαλὶς ἀπήντησε :

— Ἐνας καὶ μόνος ἥλιος ὑπάρχει· αὐτὴ ἐδῶ ἡ μηχανὴ εἶνε μεγάλη λάμπα τοῦ λαοῦ.

Ἡ βασιλοπούλα ἔγινεν ὠχρὰ ὡς νεκρά. Δεκατρεῖς ἀπὸ τὰς κυρίας τῆς τιμῆς καὶ πέντε αὐλικοὶ ἐλιποθύμησαν· οἱ ἄλλοι ἤρπασαν τὰς σπάθας των, ἀλλ' ἀμέσως τὰς ἐπανεθήκαν εἰς τὴν θήκην των, λίαν φρονίμως ποιοῦντες. Φοβερός κρότος ἠκούσθη τότε, σείων τὴν αἴθουσαν μέχρι τῶν θεμελιῶν τῆς.

Ὅτε οἱ ἐν αὐτῇ συνῆλθον ὅπωςδῆποτε, ἡ βασιλοπούλα προέτεινε τὴν τρίτην ἐρώτησιν. Ἐγερθεῖσα ἐκ τῆς θέσεώς της καὶ προχωρήσασα βήματά τινα εἶπε :

— Ποία εἶνε ἡ ὠραιότερα βασιλοπούλα τοῦ κόσμου ;

Νεκρικὴ σιγὴ ἐπῆλθε. Οἱ αὐλικοὶ δὲν ἐτόλμων ν' ἀναπνεύσωσι· καὶ αὐτὰ τὰ πτηνὰ εἰσώπων, διότι ὁ μηχανισμὸς εἶχε ξεκουρδισθῇ.

Ὁ Μιχαλὶς ἀπεκρίθη.

— Ἐταξείδευσά πολύ, ἀλλὰ δὲν εἶδα ὅλας τὰς βασιλοπούλας τοῦ κόσμου· δὲν εἰμπορῶ λοιπὸν νὰ εἰπῶ γνώμην· σῆς ὅμως ὁμοιάζετε μὲ σιμάχτρο ἀπ' αὐτὰ που στήνουν εἰς τὰ χωράφια διὰ νὰ φοβερίζουν τὰ πουλιὰ.

Τώρα πλέον ὅλοι οἱ αὐλικοὶ ἄρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ ἐλιποθύμησαν, ἡ βασιλοπούλα ἔπεσεν ἑξαλλος ἐπὶ τοῦ καθίσματός της, τοῦτο ὅμως δὲν ἡμῶδισε τὸν Μιχαλὶν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡσυχῶς.

— Ἐβάλατε ἓνα φοβερόν ὄγκον ψεύτικων μαλλιῶν εἰς τὴν κεφαλὴν σας καὶ ἐπιδουράσατε τόσον πολὺ τὰ μαλλιά αὐτὰ ὥστε εἶνε λευκὰ ὥσαν καμμιᾶς γραφίας. Τὸ πρόσωπόν σας εἶνε βαμμένον. Τὸ σῶμά σας τὸ ἔχετε σφιγμένον εἰς τὴν μέσην τόσον που ὁμοιάζετε μὲ σφήκα. Εἰσθε ἡ ἀσχημότερα βασιλοπούλα ἀπὸ ὅσας ἔχω ἰδῆ.

Ὁ κεραυνὸς ἐξηκολούθει νὰ βροντᾷ μὲ τόσην δύναμιν ὥστε ἡ αἴθουσα ἐκλονίσθη καὶ οἱ τοῖχοι κατέπεσον· τὴν στέγην ἀνῆρπασε δυνατὸς ἀνεμοστρόβιλος· συγχρόνως δὲ τόση ὀρμητικὴ βροχὴ ἐπίπτε ὥστε ὅλος ὁ τεχνητὸς ἐκεῖνος κῆπος κατεστράφη.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ταραχὴ ἐκείνη κατέπαυσεν, ὁ ἥλιος ἀνεφάνη, καὶ μεγαλοπρεπὴς ἱρις ἀνυψώθη εἰς τὸν οὐρανόν· ἐκεῖ δὲ ὅπου ἦτο ἔως τώρα ὁ ψεύδης κῆπος, ἐφάνη ἀληθὴς κῆπος μὲ πραγματικὰ δένδρα καὶ ἄνθη παντὸς χρώματος καὶ πάσης εὐωδίας. Μικρὰ ρυάκια ἔτρεχον ψιθυρίζοντα, ἐντὸς δὲ

τῶν φυλλωμάτων ἀληθεῖς ἀηδόνες ἐκλάδουν μελωδικώτατα. Ἡ βροχὴ κατέπαυσε καθ' ὁλοκληρίαν, ἥλιος δὲ ἀκτινοβόλος διέκχυνε τὸ γλυκύ του θάλασσαν. Ἀλλὰ τί ἀπέγινεν ἡ βασιλοπούλα καὶ ἡ αὐλική ;

Ἡ βροχὴ παρέσυρεν ὅ,τι ψευδὲς εἶχον ἐπ' αὐτῶν.

Αἱ κυρίαι ἐφόρουν τώρα ἐσθῆτας ἐξ ὑφάσματος μαλακοῦ, ἡ δὲ κόμη των, φυσικῶς κτενισμένη, εἶχε τὸ φυσικὸν χρῶμα τῆς. Ἀλλ' ὠραιότερα πασῶν ἦτο ἡ Μοργάνη, καὶ πρώτην φορὰν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ χωρὶς νὰ ψευσθῇ, ὅτι ἦτο ἡ θελκτικωτάτη βασιλοπούλα τοῦ κόσμου. Αὐτὴ ἦτο καὶ ἡ γνώμη τοῦ Μιχαλίου, διότι ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα καὶ ἐμνηστεύθησαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθε ὁλόκληρος πομπὴ ἐν μεγάλῃ στολῇ νὰ συγχαρῇ τοὺς δύο μνηστευθέντας. Ὁ γάμος ἔγινε μεγαλοπρεπέστατος, ὅτε δὲ μετὰ τινα χρόνον ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς, τὸν διεδέχθη ὁ Μιχαλὶς. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀπέθανε καὶ ὁ πατὴρ του, προσέκαλεσε τοὺς ἀδελφούς του, καὶ διώρισεν αὐτοὺς διοικητὰς μεγάλων ἐπαρχιῶν· μόνον δὲ χάριν διασκεδάσεως ἐψάρευον οὗτοι κάποτε.

Ὁ Μιχαλὶς καὶ ἡ Μοργάνη ἔζησαν εὐτυχεῖς καὶ ἀπέκτησαν πολλὰ παιδιά. Τὰ ἄρρενα ἦσαν ῥωμαλέα καὶ εἰλικρινῆ ὡς ὁ πατὴρ των, τὰ δὲ κοράσια τόσον χαριτωμένα ὅσον ἡ μήτηρ των.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΣΤΕΝΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Εἰς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων βιομηχανῶν μεταξωτῶν ὑφασμάτων τῆς Λυὸν ἦτο ὁ κ. Ροβισένης, γνωστότατος ὅχι μόνον διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ποιότητα τῶν ὑφασμάτων του ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ εὐγενῆ αὐτοῦ αἰσθήματα.

Πολλὰ ἀγαθοεργία καὶ γενναιοπραξία ἀνεφέροντο περὶ αὐτοῦ· πρὸ τινων δὲ μνηῶν εἶχε σώσῃ ἐκ βεβαίου κινδύνου δύο παιδιά, τὰ ὁποῖα θέλοντα νὰ λουστῶσιν εἰς τὸν Ῥοδανὸν χωρὶς νὰ γνωρίζωσι νὰ κολυμβῶσι, θὰ ἐπνίγοντο ἀφρεύτως ἂν δὲν ὤρμα ὁ κ. Ροβισένης εἰς τὸ ὕδωρ διὰ νὰ τὰ σώσῃ.

Πρὸ μικροῦ δὲ ἔσωσεν ἄλλην ζωὴν, τοῦ φίλου μας Ἐλευθέρη.

Αὐτὸς ἦτο πράγματι, ὅστις τῇ βοήθειᾳ σχοινίνης ἀναβάθρας, ἐξεκρέμασεν ἐκ τῆς ὑδρορροῆς τὸ δυστυχὲς παιδίον καὶ μετέφερεν αὐτὸ εἰς τὴν κατοικίαν του.

Ἐπὶ κλίνης πολυτελοῦς ἀνεπαύετο τὸ παιδίον, τὴν κεφαλὴν ἐπὶ προσκεφαλαίου στηρίζων, προσκεφαλαίου ἐστολισμένου διὰ τριχάπτων καὶ καταλεύκου, τὸ ὅποῦν ἦδη ἐμαύριεν ἡ ἀσβόλη

τῆς μορφῆς τοῦ νεαροῦ καπνοδοχοκαθαριστοῦ.

Ἀνθρωπὸς τις μὲ ξανθὸν γένειον καὶ προσήγορος ἔκυπτεν εἰς τὸ στῆθος τοῦ παιδίου.

Ἦτο ὁ ἱατρός· περίξ αὐτοῦ ἀκίνητοι, κρατοῦντες τὴν ἀναπνοήν των, μὲ ἔκφρασιν ἀνησυχίας εἰς τὰ πρόσωπά των ἴσταντο ὁ κ. Ροβισένης, ἡ σύζυγός του, καὶ ἡ μικρὰ του κόρη.

Ἐξάρνα ὁ ἱατρός, ὅστις ἐκράτει μετὰ τῶν δύο δακτύλων του τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς τοῦ Ἐλευθέρη καὶ ἐφαίνετο πολὺ ἀνήσυχος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἀπέθηκεν ἡσυχῶς ἐπὶ τῆς κλίνης τὴν χεῖρα τοῦ μικροῦ καπνοδοχοκαθαριστοῦ, ἔπειτα δὲ στραφεῖς πρὸς τὸν κ. Ροβισένην :

— Ἀναπνεῖ, εἶπε διὰ φωνῆς σοβαρᾶς· ἀλλὰ εὐθὺς τὴν ἐγλύτωσε μετὰ πέντε λεπτά, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν θὰ ἐκρημνίζετο κάτω, θὰ ἐπάγωνεν ἀπὸ τὸ κρῦ.

Ἐπειτα δὲ στραφεῖς πρὸς τὸ κοράσιον, τὸ ὅποῦν ἴσαστο πλησίον τῆς κλίνης μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυδρέκτους :

— Καὶ ἄλλην φορὰν νὰ συλλογίζεσθε, ὅτι ἡ ζωὴ ἐνδὸς ἀνθρώπου ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὴν ζωὴν ἐνδὸς πουλιοῦ.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως τὸ κοράσιον, τὸ ὅποῦν μαντεύετο βέβαια ποῖον ἦτο, ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

Ὁ Ἐλευθέρης ἤρχισε νὰ κινῆται, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠνοιγόντο ἀλλ' ἐκλείον ἀμέσως μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποστῶσι τὸ φῶς. ἐν τούτοις, ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ αἷμα ἀνέλαβε τὴν κυκλοφορίαν του· ἡ δύναμις ἐπανῆλθε μετὰ τῆς ζωῆς εἰς τὰ δύσκαμπτα μέλη, ἡ δὲ ἀνάρρωσις ἦτο πλέον ζήτημα ἡμερῶν.

Ἡ πρώτη λέξις, εὐθὺς ὡς συνῆλθε, ἦτο τὸ ὄνομα τῆς θετῆς ἀδελφῆς του· ἀλλὰ δυστυχῶς, οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ τῇ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην περὶ αὐτῆς πληροφορίαν.

Ἡ ἱστορία τοῦ μικροῦ καπνοδοχοκαθαριστοῦ ἐκίνησε πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Ροβισένη καὶ τῆς οἰκογενείας του. Τῇ ἐπρότειναν νὰ γνωστοποιήσωσιν εἰς τοὺς θετοὺς γονεῖς του τί συνέβη, διὰ νὰ ἔλθωσι νὰ τὸν παραλάβωσιν· ἀλλ' ὁ Ἐλευθέρης καθικέτευεν αὐτοὺς νὰ μὴ πράξωσι τοῦτο.

Πῶς νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτοὺς χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί ἀπέγινεν ἡ Μυάνα ; Πῶς νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον αὐτῶν ;

Οἱ νέοι φίλοι του εὗρον ὀρθὰς τὰς παρατηρήσεις του, ὥς ὅτου δὲ λάβωσιν ὀριστικὴν τινα περὶ τοῦ μέλλοντός του ἀπόφασιν, ὁ κ. Ροβισένης, ὅστις ἠσθάνετο πολλὴν συμπάθειαν πρὸς τὸ παιδίον, τὸ ὅποῦν ὀλίγον ἔλειψε νὰ φονεύσῃ μία ἀπερισκεψία τῆς μικρᾶς θυγατρὸς του, τὸ παρέλαβεν εἰς τὸ μέγα ἐργαστάσιον αὐτοῦ.

Ὁ Ἐλευθέρης ἀρκετὴν κλίσιν ἔχων πρὸς τὰς μηχανάς, εὐχαριστήθη πολὺ ἐκ τοῦ νέου ἐπαγγέλματος, καὶ δὲν ἐδράδυνε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τοῦτο ἦτο πολὺ προτιμότερον τοῦ ἄλλου τὸ ὅποῦν ἐξήσκει ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Γιάννακα.

Ἄν ἐπανεύρισκε τὴν Μυάναν θὰ ἐπέστρεφε πρὸς τὸν Φιλήτορα καὶ τὴν Ἀναστασίαν. Ἀλλὰ πᾶσαι αἱ προσπάθειαι του πρὸς ἀνέυρεσιν αὐτῆς ἀπέβησαν μάταιαι. Εὐθὺς ὡς συνῆλθε καὶ ἠδύνατο νὰ βαδίξῃ, διηυθύνθη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Γιάννακα, ἀλλ' ἐκεῖ ἔμαθεν ὅτι οὗτος ἔγινεν ἄφαντος μετὰ τῶν μικρῶν καπνοδοχοκαθαριστῶν του· ἔκτοτε οὐδεὶς τὸν εἶδε. Ποῦ ἐπῆγεν ἄρα γε ;

Ἐν ᾧ δὲ περίλυπος ἐπιστρέφει ὁ Ἐλευθέρης εἰς τὸ ὑπόστεγον δωμάτιον, τὸ ὅποῦν γενναιοφρόνως παρεχώρησε πρὸς αὐτὸν ὁ κ. Ροβισένης, ἄς ἴδωμεν τί ἀπέγινεν ἡ Μυάνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

— Ντέ, Σταχτερὴ !

— Ἐμπρὸς λοιπόν !

— Αἱ, ἂν πάγῃ ἔτσι ἡ δουλειὰ δὲν θὰ φθάσωμε ἀπόψε εἰς τὸ σπίτι, εἶπε χονδρὴ φωνή.

Ἔτσι ποῦ πάγει ἡ Σταχτερὴ, βέβαια ! ἀπήντησεν ἄλλη φωνὴ γλυκυτέρα ἀλλὰ βραχνὴ ἀπὸ καταρροήν.

— Ντέ, Σταχτερὴ !

— Ἐμπρὸς δά, ὅσον γρηγορώτερα περπατῆς τόσο γρηγορώτερα θὰ πᾶς ἐς τὸ σταῦλο.

Τοιοῦτοτρόπως συνωμίζουν ὁ Λαδοῦσέτης καὶ ἡ σύζυγός του, ἐπιτρέφοντες εἰς Λυὸν μὲ τὸ ἀμάξιόν των, γεμάτον μὲ πολλὰ κενὰ δοχεῖα ἐκ λευκοσιδήρου.

Ἦσαν γαλακτοπῶλαι ἐκ τινος προαστείου καὶ ἐπέστρεφον ἀφ' οὗ ἐπώλησαν τὸ γάλα των.

Ἀπὸ ἐνὸς τετάρτου ἤδη ἡ χιών ἐπίπτε πυκνοτάτη, καὶ ἐσκέπαζε πᾶν ἔχνος δρόμον.

Κατὰ διαλείμματα λοιπὸν ἡ ἀμάξα ἐβυθίζετο εἰς λάκκον, καὶ προσέκρουε εἰς λίθον τινα, ἐκ τοῦ κλονισμοῦ δὲ ὅστις ἐπήρχετο, τὰ δοχεῖα συνεκρούοντο πρὸς ἀλλήλα καὶ ἀπετέλουν ἰσχυρὸν κρότον.

Ἡ Σταχτερὴ ἐβάδιζεν ὅσον ἠδύνατο ταχύτερον· οἱ μυκτῆρες τῆς πρὸς τὴν γῆν ἐστραμμένοι ἐξέβαλλον ἀτμόν, ὡς μηχανὴν ὑπερθερμανθεῖσα. Μετὰ εἰκοσι λεπτά ἐμελλον νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ χωρίον, ἀλλ' αἰφνης ἡ Σταχτερὴ ἐκίνησε μὲ δύναμιν πλαγίως τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ ἐστάθη.

— Ντέ, Σταχτερὴ ! ἀνεφώνησεν ἐπιτακτικῶς ὁ Λαδοῦσέτης.

Καὶ ἡ μάλιστα κατῆλθεν ἐπανειλημμένως ἐπὶ τῶν νώτων τῆς Σταχτερῆς.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διδάσκαλος (πρὸς τὸν Τάκην φέροντα ὀπισθεν καὶ τὴν σάκκα του).

— Ἐλα νὰ δοῦμαι! ἐνθυμεῖσαι ὅσα τόσην ὥραν χθὲς σοῦ ἔλεγα; Ἐκ δεξιῶν σου ἔχεις τὸν βορρᾶν, ἐξ ἀριστερῶν τὸν νότον, ἐμπρὸς τὴν δύσιν καὶ ὀπισθεν; . . .

Τάκης (μετὰ τινα σκεψίν) — Τὴν σάκκα μου διδάσκαλε! Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

Τὸν Κωστάκην ἐρωτᾷ ὁ θεὸς του, θέλων νὰ ἴδῃ τὰς προόδους του εἰς τὴν ἀριθμητικὴν:

— Τί καλεῖται διαίρεσις, Κωστάκη;

— Σεῖς το ξεύρετε, θεέ;

— Βεβαίως.

— Ἀγ, λοιπόν, ἀφοῦ τὸ ξεύρετε τί μ' ἐρωτᾶτε; Ἐστᾶλη ὑπὸ Θερασυδούλου Θ. Ζωτοπούλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 3 Ἰουλίου ε. ε.

471. Συλλαβόγριφος.

Τρία μονάχα γράμματα κοντὰ κοντὰ ἂν θέσης, ἐν κράτος ευρωπαϊκὸν θὰ συναποτελέσης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δουριεῖου Ἰππου.

472. Αεζέγριφος.

Θεὸς εἶνε τὸ πρῶτον μου, ὁρμος τὸ δευτέρον μου, καὶ πόλις τις γειτονικοῦ κράτους τὸ σύνολόν μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Λυλίδος.

473. Στοιχειόγριφος.

Ἐὰν εἰς ἐν ἐπίρρημα κεφαλὴν κ' οὐρανὸν κολλήσης θεὸν τῆς ἀρχαιότητος ἀμέσως θ' ἀναστήσης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

474. Δένυμα.

Εἴμ' ὕψηλῃ, εἴμαι λιγνὴ, λευκὰ ἐνδεδωμένη, με στέφανόν με βλέπετε χρυσοῦν στεφανωμένην. Χρυσοῦν! πλὴν φεῖ! ἀντὶ χαρᾶς αὐτὸς νὰ με πληρῇ τὴν ὑπαρξίν μου βαθμηδὸν τὸ στέμμα ἀφαιρεῖ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μαύρου Κόκκου.

475. Δημῶδες ἀένυμα.

Γύρω γύρω θάλασσα καὶ στὴ μέση εἶνε ξηρὰ καὶ εἰς τὸ μέσο τῆς ξηρᾶς φωτερό δενδράκι.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Κυκαλιάς.

476. Μωσαϊκόν.

Ὁ Μινώταυρος τῆς Κρήτης, οἱ πλανῆται τ' οὐρανοῦ, ἡ τρικέφαλος Ἑκάτη, οἱ ἀρχαῖοι ἡγεμόνες ὁ περίφημος Φειδίας, οἱ χλοάζοντες λιμῶνες, οἱ χρωστέρες τῶν ζωγράφων, ὁ ναὸς τοῦ Ἰαννοῦ, περιέχουσι στοιχεῖα, ἅπερ πρέπει νὰ ζητήσης, ὅπως ἀρχοντα ἀρχαῖον Ἀθηναῖον σχηματίσης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Σοφριανοῦ Ν. Νεράντζη.

477. Κυβόλεξον.

Νὰ σχηματισθῇ κυβόλεξον ἐκ τεσσάρων λέξεων διὰ τῶν γραμμάτων. ΑΔΕΕΗΗΚΚΟΟΡ ΡΣΣΤ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μπετχόθεν.

478. Αστήρ.

Οἱ σταυροὶ νὰ ἀντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ὀριζοντίως καὶ καθέτως νὰ ἀναγινώσκωνται πτηνῶν ὀνόματα διαγινώσκεις δὲ χώρας τῆς Ἀσίας καὶ νήσου Ἑλληνικῆς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρεμῆτου Θαλασσομάχου.

479—480. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ Τήνος δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πάρος.
2. Ὁ Κόδρος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Κάδμος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

481. Πυραμῖς.

+ Οἱ μὲν σταυροὶ νὰ ἀντικατα-
+ θῶσι διὰ γραμμάτων οὕτως
+ ὥστε ν' ἀναγινώσκειται τὸ
+ . . . ὄνομα πρωτεύουσας εὐρωπαϊ-
+ κῶν κρατῶν οἱ δὲ ἀστερίσκοι τῆς βάσεως μετὰ
τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίζωσι
τὸ ὄνομα χρησιμωτάτου μετάλλου, αἱ κατόπιν
τέσσαρες τὸ ὄνομα θεοῦ, οἱ δὲ δύο ἀνωτέρω
ζῶν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρρικανικοῦ Λόντου.

482—485. Μαγικὴ συλλαβή.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ μιᾶς συλλαβῆς,
πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι
τόσαι λέξεις.

Στήλος, ἀργός, γάλα, κράτος

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστιδίου.

486—491. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων
τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων τὰ ὀνόματα
στρατηγῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

1, Μελισσίδης. 2, Δετισκρίας. 3, Βικηδά-
λιας. 4, Κιρῆπλες. 5, Τιδικάμης. 6, Δανεπι-
μώνας.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λαδομίνου Ποντικοῦ.

492. Φιλολογικὴ ἐρώτησις.

Ποῖον εἶνε τὸ πρῶτον τυπωθὲν ἐλληνικὸν βι-
βλίον καὶ ὑπὸ τίνος συνεγράφη;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

493. Διπλῆ ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι πρωτεύουσαν Εὐρωπαϊκοῦ κράτους,
τὰ δὲ τελικὰ τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

1, Νομβίτης. 2, Ὅρος. 3, Ἀρχαῖος βα-
σιλεὺς. 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 5, Ἡπειρος.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κομικοῦ Ἀριστοφάνους.

494. Μεσοστοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος.

1, Θηρίον. 2, Νῆσος τῆς Μεσογείου. 3,
Πτηνὸν σαρκοφάγον. 4, Πτηνὸν οἰκιακόν. 5,
Θεός. 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 7, Κράτος Εὐ-
ρωπαϊκόν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πατρίτου.

496. Φωνηεντόλιπον.

Τ-μν-σμς-σς-τφ-τς-δ-ψς-λς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Λεύκης.

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 29 Ἀπριλίου ε.ε.

372. Ἀνακρέων (ἀνά, Κρέων). — 373. Πόνος,
ὄνος. — 374. Ὁ ὠροδείκτης καὶ ὁ λεπτοδεί-
κτης. — 375. Ἡρακλῆς.

376. Λ ΠΑΝ ΑΙ ΜΟΣ ΣΙΚΙΝΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Ἰων, Ἰον, Ἰος, οἶος, ὄλος, ἄλλος, ἄλός, Ἀλῆς, γα-
λῆ, γαλῆ. — 381 — 385. Ἡ ἀντικαταστά-
σις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος τ, αἱ δὲ σχη-
ματιζόμεναι λέξεις εἶνε: 1. ἄρεχος, ἄρεχος, πα-
τρίς, τέλμα, ἀκτὴ. — 386. ΑΘΗΝΑ, ΝΗΣΣΑ

(1, ἈντίριοΝ. 2, ὉρακλῆΗ. 3, ἩρόδοτοΣ. 4, ΝεῖλοΣ. 5, ΑκακῆΔ). 387. Ὁ ἄεργος δὲν ἀναπαύεται, κουράζει καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἑαυτὸν του. — 388. Ὁ πηλὸς ἂν μὴ θάρῃ κέ-
ραμος οὐ γίνεταί.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

[Βιβλία διὰ οἰκονομίας καὶ παιδεία
ἐκδίδονται ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς “Διαπλάσεως” καὶ
πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος ὑπὸ Σοφίας
Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διή-
γημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβε-
υθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδε-
τον δρ. 3,75. Ἀδετον. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαρίεστατον καὶ
ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυ-
σόδετον. δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Βαῖτᾶν Ζερᾶν ὑπὸ Σοφίας Δήμου μετα-
φρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς
τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτεια.
Ἀδετον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστό-
ρημα κατὰ τὸν Μένν-Ρήδ, περιπετειῶδες,
θελητικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π.
Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον
δρ. 3,75. Ἀδετον. δρ. 1,75

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου
ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André
Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν
Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων.
Χρυσόδετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου ὑπὸ Ἀρ.
Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγότατον
καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἀδετον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl.
Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώ-
τατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ.
5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακου-
ζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ
παιδεία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἀδετος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖσα.
Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ.
Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς
χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς
ἡρώδους καὶ τῶν ἐπὶ τὰ ἐξάδελφον της. Χρυσό-
δετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Αἰμυλίου Ἐμαρ-
μέου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν
τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγείων
καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς
παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκονομικαῖς
ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἥτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-
τρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἀδετος δρ. 1,20
Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτι-
κούς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ.
Ἀδετος δρ. δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π.
Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον
περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα
ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι
τὴν παιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σκυθρω-
πὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία
τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἀδετον ἕκαστον
τομίδιον λεπτὰ 50

Ὁ Πυρρεισιπώλης ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου
ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων.
Θελητικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χα-
ρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβε-
υθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσό-
δετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Τὸ ὀντίμιον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν
πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως
τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ-
τονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλ-
λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.
Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ
γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν, συναπο-
στέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα-
τόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.